

Sygn. akt V GC 324/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 styczeń 2015r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział V Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Iwona Nowak

Protokolant: sekretarz Paweł Oleszczuk

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2015 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Sp. z o.o. sp. k. w O.

przeciwko: (...) SA w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. sp. k. w O. kwotę 2.824,08 (dwa tysiące osiemset dwadzieścia cztery złote osiem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lutego 2014 roku do dnia zapłaty .

II. Zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. sp. k. w O. kwotę 759 (siedemset pięćdziesiąt dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 617 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Iwona Nowak

Sygn. akt V GC 324/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. Sp. k. w O. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) SA w W. kwoty 2.824,08 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lutego 2014 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota stanowi należne powodowi wynagrodzenie za wynajęcie samochodu A. Ł., której pojazd został uszkodzony w wyniku kolizji w dniu 5 grudnia 2013 roku. Sprawca kolizji był ubezpieczony u pozwanego .Tego samego dnia nastąpiło zgłoszenie szkody.

Powód dochodzi od pozwanego należności za czas trwania najmu pojazdu zastępczego od dnia 5 grudnia do dnia 19 grudnia 2013 roku.

Pozwany (...) SA w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany zakwestionował czas trwania najmu. Ponadto, podniósł, że powód nie wykazał zasadność wynajmu pojazdu zastępczego na okres 15 dni. W ocenie pozwanego, uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 2 dni.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 5 grudnia 2013 roku doszło do kolizji w wyniku, której uszkodzony został samochód marki Audi A6 o nr rej. (...) należący do A. Ł.. Sprawca kolizji był ubezpieczony u pozwanego .

(dowód: pozew o zapłatę – k. 2-3, oświadczenie o wynajęciu pojazdu zastępczego – k. 8 i 9)

W okresie od 5 do 19 2013 roku poszkodowana wynajmowała od powoda pojazd zastępczy marki Renault Megane o nr rej. (...).

(bezsporne: umowa krótkoterminowego najmu nr (...) z dnia 5 grudnia 2013 roku – k. 6)

Naprawa uszkodzonego pojazdu została ukończona w dniu 19 grudnia 2013 roku. Poszkodowana odebrała naprawiony samochód tego samego dnia i zwróciła powodowi pojazd zastępczy.

(bezsporne: umowa krótkoterminowego najmu nr (...) z dnia 5 grudnia 2013 roku – k. 6; dowód: historia naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku wypadku drogowego – k. 10)

W dniu 19 grudnia 2013 roku poszkodowana zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności przysługującej jej względem pozwanego z tytułu odpowiedzialności na podstawie obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z kosztami wynajmu pojazdu zastępczego na czas niezbędny do dokonania naprawy pojazdu. O dokonanej cesji pozwany został poinformowany pismem z dnia 19 grudnia 2013 roku.

(bezsporne: cesja wierzytelności z dnia 19 grudnia 2013 roku – k. 7, zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 19 grudnia 2013 roku – k. 8)

W dniu 19 grudnia 2013 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 2824,08 zł brutto tytułem wynajmu krótkoterminowego za okres od 5 do 19 grudnia 2013 roku. W przypadku przedmiotowej faktury VAT przyjęto stawkę za dzień wynajmu pojazdu w wysokości 164,00 zł netto (201,72 zł brutto), zgodnie z obowiązującym u powoda cennikiem. Tego samego dnia powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty zgodnie z wystawioną fakturą VAT.

(bezsporne: cennik powoda – k. 4-5, faktura VAT nr (...) – k. 14 wezwanie do zapłaty – k. 12)

Pozwany przyznał ,że jest odpowiedzialny za skutki szkody komunikacyjnej z dnia 5 grudnia 2013 roku . Pozwany dokonał wyliczenia czasu naprawy szkody powstałej w pojeździe A. Ł.. Jego zdaniem potrzebne były 2 dni. Poszkodowana nie przedstawiła żadnych dowodów na fakt ,że auto było naprawiane

(dowód- odpowiedź na pozew karta 31)

Pozwany wnioskował o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Sąd dopuścił dowód warunkowo , uzależniając od wpłacenia zaliczki przez pozwanego na poczet wynagrodzenia biegłego. Postanowienie zostało wydane w dniu 7 października 2014 roku . Pozwany nie uiścił zaliczki do dnia 8 stycznia 2015 roku .

Zeznający w sprawie świadek mąż właścicielki pojazdu zeznał ,że

(dowód w aktach karta 73-74)

auto miało uszkodzoną lampę i ostre krawędzie zderzaka, Twierdzi ,że potrzebowali auta zastępczego . Nie wie dlaczego naprawa trwała tyle czasu.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz na podstawie poczynionych ustaleń roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach prywatnych przedłożonych przez strony, które nie były kwestionowane przez strony i nie wzbudziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował przedstawionego przez powoda stanu faktycznego sprawy ani swojej odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia OC sprawcy szkody co do zasady. Natomiast, spór między stronami dotyczył tego, czy wynajęcie pojazdu zastępczego na okres 15 dni było z punktu widzenia poszkodowanego zasadne i konieczne. Pozwany zakwestionował także dzienną stawkę wynajmu pojazdu zastępczego w wysokości 160 złotych netto przyjętą zgodnie z obowiązującym u powoda cennikiem.

Sąd przyjął, że podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowi art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Następnie, odnosząc się do zarzutu pozwanego w przedmiocie czy wynajęcie pojazdu zastępczego na okres 15 dni było z punktu widzenia poszkodowanego zasadne i konieczne, pokreślić należy, iż w kwestii zasadności ponoszenia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego i ich związku ze szkodą w pojeździe wypowiedział się Sąd Najwyższy, rozwiewając tym samym wątpliwości sądów powszechnych oraz zakładów ubezpieczeń przystępujących do likwidacji szkody. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. W uchwale z dnia 17 listopada 2011 roku, w sprawie o sygn. akt III CZP 5/2011 (Lex nr 1011468), Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej.

Sąd w pełni podziela także wyrażaną wielokrotnie w orzecznictwie jak i przez przedstawicieli doktryny zasadę, że w wypadku pozbawienia właściciela możliwości korzystania z własnego, uszkodzonego pojazdu, ten uprawniony jest do wynajęcia pojazdu zastępczego, którego koszt stanowi szkodę, podlegającą naprawieniu przez ubezpieczyciela sprawcy szkody. Zgodzić się należy również z faktem, że korzystanie przez poszkodowanego z własnego pojazdu mechanicznego nie może być odtworzone przez wykorzystanie środków komunikacji publicznej, są to bowiem odmienne sposoby korzystania z rzeczy. Samochód w sposób bardziej wszechstronny i funkcjonalny zaspokaja potrzeby życiowe właściciela. Korzystanie z niego stało się obecnie standardem cywilizacyjnym i taka jego funkcja będzie się umacniać.

Natomiast, czas najmu przy szkodzie częściowej powinien być wyznaczony rzeczywistym okresem naprawy pojazdu, tj. okresem, w którym uszkodzony pojazd, w normalnym toku, mógł zostać naprawiony z uwzględnieniem czynności procesu likwidacji szkody. Nie można bowiem kierować się wyłącznie tzw. technologicznym czasem naprawy pojazdu w przypadku, gdy pojazd faktycznie przebywał w zakładzie naprawczym dłużej. Nie uwzględnia on przykładowo czasu dokonania pierwszych i ewentualnie kolejnych oględzin, zamówienia, dostarczenia i koniecznego oczekiwania na niezbędne do naprawy części, schnięcia lakieru, etc.

W niniejszej sprawie na podkreślenie zasługuje także fakt, że przyjęcie uszkodzonego pojazdu do warsztatu naprawczego nastąpiło dopiero 11 grudnia. Poszkodowana nie mogła korzystać z pojazdu od chwili zdarzenia z uwagi na brak jednego ze świateł. Samochód został przyjęty do naprawy 10 grudnia. Oględziny odbyły się dwa dni później. Zakład naprawczy po otrzymaniu decyzji od pozwanego w dniu 12 grudnia 2013 roku zamówił części. Zakład otrzymał części w dniu 17 grudnia 2013 roku. Naprawa została zakończona w dniu 19 grudnia 2013 roku.

Dodatkowo wskazać należy, że czas najmu pojazdu zastępczego powód wykazał dołączonymi do pozwu fakturą VAT oraz historią naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku wypadku drogowymi, stanowiącymi materialny dowód

dochodzonego przez niego roszczenia. Przedmioty dokument prywatny powoda nie wzbudził wątpliwości Sądu co do jego autentyczności. Ponadto, pozwany nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu, który kwestionowałby jego autentyczność.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu czas naprawy, należało uznać za normalny. Nie można bowiem zgodzić się, że tylko i wyłącznie czas naprawy abstrakcyjnie określony przez pozwanego jest ustalony prawidłowo.

Spór między stronami dotyczył także wysokości dziennej stawki najmu pojazdu zastępczego marki Renault Megane (140,00 zł netto/dzień). W ocenie Sądu przedstawiona kwota dziennego najmu pojazdu marki Renault Megane w wysokości 160,00 zł netto/dzień jest w istocie standardową, przeciętną stawką za wynajem samochodu podobnej marki. Sądowi wiadomo bowiem z urzędu, na podstawie podobnych spraw i sporządzonych w ich toku opiniach biegłych sądowych, że stawka 160 zł netto/dzień za wynajęcie pojazdu Renault Megane mieści się w średnich stawkach wypożyczalni pojazdów w O.. Sąd uznał zatem przedmiotową stawkę za prawidłową, zgodną z przedstawionym cennikiem i niewygórowaną i zgodził się co do zasadności jej naliczenia .

Pozwany nie zaproponował dla poszkodowanej najmu pojazdu w innej wypożyczalni oraz nie uprzedził również, że zamierza pokryć koszty tylko do określonej przez siebie wysokości dziennej stawki.

Zgodnie z podzielanymi przez Sąd tezami z orzecznictwa Sądu Najwyższego, „faktów tworzących prawo powinien w zasadzie dowieść powód; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego. Strona pozwana dowodzi fakty uzasadniające jej zarzuty przeciwko roszczeniu powoda; faktów tamujących oraz niweczących powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady strona pozwana” (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 grudnia 2003 r., sygn. akt II CK 318/2002, LEX nr 276331).

Tymczasem, w toku niniejszego procesu pozwany nie wskazał dowodów, na których oparł powyżej przedstawiony zarzut. Skoro jednak pozwany utrzymywał, że poszkodowany powinien był wynająć samochód Renault Megane po stawce 120 zł netto/dzień, winien tę okoliczność udowodnić, aby osłabić zasadność żądania powoda. W myśl art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Jednocześnie, Sąd pominął wniosek dowodowy strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, z uwagi na brak zaliczki jaki fakt ,że postępowanie zostałoby niecelowo przedłużone, wbrew art. 217 § 2 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i zebrany w sprawie materiał dowodowy, na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, oraz art. 805 § 1 i 2 k.c.orzeczono jak w pkt. I wyroku.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód poniósł koszty pełnomocnika (600 zł) zgodnie z § 6 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. 2013, poz. 490), opłatę skarbową (17 zł), opłatę od pozwu (142 zł), co daje w sumie kwotę 759 zł. Skoro zatem powód wygrał niniejszy proces w całości, to należy się mu pełny zwrot kosztów, o czym orzeczono w pkt. II wyroku.

SSR Iwona Nowak